

V torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrta leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . —
za četrta leta . . . 2 . . . 60 . . .
Vrednisti in opravišči
je na stolnem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:
Za navadno dvostopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskne ikat
5 kr., če se tiska skrat
4 kr., če se tiska skrat
vele pismenke se plača-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 98.

V Mariboru 21. avgusta 1869.

Tečaj II.

Nezaupnica poslancu Klunu, *Lentik*

kakoršno mu je ravno poslala kranjska trgovinska zbornica, glasi se:

Preblagorodni Gospod!

Vašim volilcem, kateri so Vas poslali v kranjski deželni zbor, zdi se dolžnost, svoje prepričanje izreči v naslednjem pismu.

Utegnili bi Vi, preblagorodni gospod! še živo pomniti, kako zelo ste se v začetku 1867. leta trudili, izvoljeni biti v naš deželni zbor, iz kterega ste pozneje upali tudi priti v državni zbor. — Oboje se Vam je po sreči izteklo.

V ta namen ste v „Novicah“ 16. januarja 1867. leta razglasili svojo politično vero, približno, kolikor je bilo največ mogoče, programu, kterega so kranjski Slovenci priobčili v istih številkih rečenih novin. Hoteli ste namreč po „zasramovanih“ narodnjakih v deželnem zboru dobiti sedež in glas, ker Vam ni bilo nikakoršnega upanja nakloniti, si tako imenovane svobodoljubnike. Za tega del ste v tem zmislu pošiljali pismo za pismom slovenskim rodoljubom, kterim ste obetali neprelomno zvestobo na političnem poti. Pred volitvami ste bili sami prišli v naše stolno mesto Ljubljano, ktera ste želeli da Vas bi izvolila, ter mnogo ste hodili k veljavnim možem na dom, tudi k duhovnikom, da bi si zagotovili njihov pomoč. Saj še več! Ker ste si prizadevali, kakor je podoba, že leta in leta z neutrudno stanovitnostjo, da bi Vas poklicali za ljudskega zastopnika narodnjaki naše dežele, v kterej ste dobili dovolj prilike, sami videti, kolikšno moč ima duhovstvo, torej ste že 1862. leta v nemem spisu izrekli, da ne odobravate, naj bi se učilnica ločila od cerkve.

Tako se je tedaj zgodilo, da Vas je stolno ljubljansko mesto 30. januarja 1867. leta res izvolilo v Kranjski deželni zbor, če tudi se je temu po pravici protivilo mnogo narodnjakov samih. Po tem je bilo 7. februarja v dvorani mestne hiše v pričo ljubljanskega korarstva, v pričo malo ne celokupnega mestnega odbora in svetnikov trgovinske zbornice, ko ste prvosedniku gospodu dr. Bleiweisu v roko segli in rekli: „naša stranka bode imela v meni **vselej** dobro izučenega pristranca (partei-mann), kateri **vedno pokoruje večini**, ter se njenej volji **zmirom** udaja brez mrmranja.“

Ko so se bili 15. februarja 1867. leta na Dunaji sešli dolitavski Slovani s Tirolci na posvetovanje, kakšne politike bi se bilo prijeto po Belkrodijevem padcu, bili ste med njimi tudi Vi, Preblagorodni Gospod! In že iz te zgodnje dobe Vašega političnega delovanja so pozneje med svet prišle temne pripovedke o nekacih skrivnih zvezah med Vami in med ministerstvom. —

Prišel se je bil 18. februarja 1867. leta Kranjski deželni zbor, v kterem ste bili Vi med narodnjake sedli. Dr. Bleiweis je že v 2. seji podal o učnem jeziku svoj mnogo pretresovani nasvet, v kterem se je na čelu podpisov odlikovalo Vaše ime. V 5. seji, 28. februarja, bila je na vrsti adresa Njegovemu cesarskemu Veličanstvu, zložena za odgovor ministerskemu dopisu od 4. februarja istega leta, in tudi Vi ste zopet v dotičnem oddelku pomagali to adreso sestavljati. Nje nastopek je bil, da se je deželni zbor razpustil pred volitvami v državni zbor. V to dobo spada tista, še zdaj ne po polnem razjasnjena prigodba Vašega tako imenovanega odstopa iz profesor-ske službe pri dunajskej trgovinske akademiji, o čemur ste v „Novicah“ sami govorili 20. marca 1867. leta, pristavljaje, „da poleg vsega tega želite zopet biti izvoljeni, ker je vsa čemu rojaku (ali ste hoteli k tem rojakom pristevati sami sebe ali ne, tega niste izrecno povedali) pripravljenemu biti, domovini na oltar, če je treba položiti še več nego samo službo,“ ter na konci ste zapeli narodno geslo: „vse za Boga, cesarja in domovino!“ — Vam je šlo namreč do tega, da zopet pridete v deželni zbor, naj stane kar in kolikor koli. A ker Vam že pri poprejšnji volitvi celó narodnjaki niso upali, in Vam tudi še ni bilo nikakoršne nade, javno okoristiti se pri vladnej stranki, zategadelj niste smeli ta čas, menj nego kdaj, od obraza potegniti kurčca (larfo), nego treba je bilo s kakim odločnim zasukom vsa slovenska dvomila uničiti ob enem udarci. To ste mojstrovski izdelali z rečnim odstopkom iz službe. A da bi prišli še bolj na trdo, zopet ste z Dunaja odpravili več pisem našim rodoljubom, naj se Vam v trgovinske zbornice prihrani prostor, ako bi utegnili pasti pri volitvi ljubljanskega mesta. Kar ste že naprej tako izvrstno čutili, to se je res tudi zgodilo po neizmer-nem vladnem terorizmu o volitvah. Torej sta se v trgovinske zbornice odstavila poprejšna narodna kandidata, da se je potem Vam dal mandat. Zopet Vam je bil z veliko žrtvo narodno strani zagotovljen sedež v Kranjskem deželnem zboru, iz kterega ste pozneje prišli tudi v državni zbor. Poslal ste „Novičniku“ vredništvu 15. maja 1867. leta, kakor v zahvalo udanosti, ktera se Vam je tako sijajno držala, nov dopis o svojem odstopu iz profesorske službe, in treba se Vam je zdelo, tukaj posebno poudariti, da ste srečno pribojevali tisto slavno načelo, po kterem je profesorju dunajske trgovinske akademije svobodno tudi prevzeti deželno poslanstvo.

Nastopilo je tisto državno zborovanje, v kterem ste bili Vi iz početka zopet sedli med Slovence, in ktero je bilo dolitavskim Slovanom odločeno v toliko osodnost. Že pri adresni debati kaže, da Vi niste bili brez močnega

včinka na razkol naših državnih poslancev. Potem ste julija meseca 1867. leta kurčlec še više privzdignili, ko se Vam je koristno zazdelo, da nasveta gosp. profesorja Jägra proti nasvetu dr. Herbsta o konkordatnih stvaréh, svojemu gladdemu izustilu od 7. februarja vprek, niste podpisali edini Vi med vsemi slovenskimi poslanci. Temu se je pozneje pridružila držav-nega zbora tista seja, v kteri je bil o pregledanem februar-skem statutu razgovor. Ta dan ste bili zopet Vi, kteri ste s svojim nasvetom v slovenskem sklepu vedeli pri glasovanju narediti rázkol med slovenskimi poslanci.

Do sih dob ste poglavitno pazili na to, da dobro premišljenega molčanja niste razdrli z nikakoršnim govorom, niti v deželnem, niti v državnem zboru, a vendar imeli vratca zmirom odprta k počasnemu izrecnemu pristopu pod vladne stranke zastavo, kar se je doseglo s tem, da ste se pridalec sezajočem glasovanju postavljali na tako stališče, ktero nikakor ni moglo biti po srci tiste stranke, ki Vam je izročila mandat. Tako ste dvigali, vedno počasi, vrlo pazljivo od svojega resničnega bitja zavéso, iz ktere se je še le 26. oktobra 1867. leta izmotalo Vaše pravo pravcato osebnost, ko ste namreč proti slovenskima govornikoma Pintarju in dr. Tomanu v državnem zboru svoj prvinski govor zagnali o tem, da bi se učilnica ločila od cerkve, ter potlej med vsemi slovenskimi poslanci edin za to tudi glasovali tečnej pomoči vprek, s ktero naše duhovstvo, ki ste ga leta in leta na tanko poznali, Vas je podpiralo v prvi volitvi, brez ktere bi Vi drugič gotovo nikdar ne bili izvoljeni, ter tudi tistim svojim besedam vprek, ki ste jih o tem 1862. leta svetu oznanjevali.

Kober je bil vržen, Rubikon pogumno prekoračen. Zdaj je bilo samo še skrbeti, da se temu koraku lepše lice dá z novinami. Nekoliko truda, in dobilo se je tudi to. Uradni list „Laibacher Zeitung“ je 12. nov. 1867. leta razglasil neko čestitanje, ktero Vam je bajč poslal, kakor se je reklo, brzojavno, v Ljutomicah na Českem udomovljeni Kočevar, nekaj gosp. Mihič, in tudi Vaše zahvalno pismo Mihiču za njegovo toplo priznavanje. O tej priliki Vam je ušlo hrepenenje, dobiti več tacih zahvalnic iz taborja naših političnih nasprotnikov, in posebno ste poudarjali, „da je treba za vselej uničiti duhovsko moč nad učilnicami in državljanskimi razmerami“, ter da se dalje nikdo ne bi slepil z mislijo, kakor da je „vsa kranjska dežela v omótiči konkordatnih in moskovskih sanj.“ Po teh junaških izustilih se niste že mogli videti med slovenskimi temnjaki in Moskvičani in državnem zboru, in torej ste se tudi res presedli.

Pač utegnate soditi, in kakor se nadajamo, čitali ste tudi po javnih novinah, da je vse to bilo kakor nalašč pripravno, v obilej večini Vaših volilcev obuditi veliko nezadovoljstvo. Potem ste v „Laibacher Zitg.“ št. 265 razglasili spis, v kterem ste se s svojimi „gospodi volilci“ poslednjikrat pomenkovali, ter jim potlej za vse veke rekli: z Bogom! V tem sestavku ste sicer obraz tako gibali, a to samo na videz, kakor bi dozdanje svoje vedenje v državnem zboru hoteli nekako opravičevati, kar se Vam je res tudi vrlo slabo opo-neslo, — vsaj nam se tako dozdeva.

Vaše visokoduho presukavanje ni ostalo brez plačila. Ko ste bili narečeni za sekcij-skega svetnika v trgovinskem ministerstvu, dobili ste zaup-nico od 13 privržencev óne stranke, ktera Vas je bila edina ob tla vrgla pri volitvah 27. marca 1867. leta. Pač se umeje samo ob sebi, da zopet niste nehali v novinah „Laibacher Zeitung“ tudi tej zaupnici pokloniti besede svoje nasprotne zahvale.

Torej ta dokument je, kterega vzamemo v tanjši pretres, ako nam predobrotno dovolite.

Najprvo v njem zastoj iščemo Vaših poprejšnih „gospodov volilcev“, na mestu kterih nahajamo edine meščane, s meščane, ljubljansko meščanstvo, od koder sicer nimate nikakoršnega mandata, a vendar se nanje obračate s čutili najgorkejših zahvale. Kako bi se na Kranjskem dala okoristiti gmotna blagost, obrt in trgovinstvo, o tem, Preblagorodni Gospod! ne razderete besedice, ako tudi bivajoč v službi pri oddelku trgovinskega mi-nisterstva. Vi poudarjate samo politično, državljansko in versko svobodo, — a narodnej ravnopravnosti, deželnemu samopravju dajete edino toliko veljave, kolikor sta nasledek ónih svobod.

Nam Slovincem je narodna svoboda, kakor ste utegnili že zdavnaj zvedeti, torej narodna ravnopravnost, nad vsako drugo svobodo, ker se brez nje kakor narod ne moremo ude-ležiti nobene druge svobode! Če tudi Vam ne more biti nika-ror neznano, da Slovincem poleg vse njih mnogoletne borbe za jezikovo ravnopravnost po učilnicah in uradovih ta samo v načelih zagotovljena ravnopravnost še denes ni uresničena, vendar si v zahvalnem pismu brez bojazni govoriti upate: „kakor ima svoboda zakonite meje, tako tudi prizadevanje, ohraniti si narodnost, ako nečemo, da začne gospodariti brezvladnost in razbrzdano sa-movoljstvo. A bilo bi naravni red v državi in v društvu preobrniti, ako narodno prizadevanje postavimo nad prizadevanje za svobodni razvoj.“

Tako je smel Slovincem zasmehljivo vsklikniti poslanec, kterega smo v državni zbor odpravili Slovenci, naših narodnih pravic braniti.

Da bi ta zasuk svojega političnega plašča olepotili, poskušali ste sicer, Preblagorodni Gospod! umivati se s tem, da ker Vas ni bilo že dolgo na Kranjskem, Vam so se pozneje še le jasno razkrile posamesnosti v razvoji politično-narodnega življenja, ako tudi mi vrlo dobro vemo, da so Vam prvi slovenski možje z njihovim političnim programom vred že nad 15 let do trohe bistro znani.

Preblagorodni Gospod! naposled izrekate: „s tega je **nedvomno** razumeti, da ne kanim odobravati načel in misli, ktere v poslednjem času stavi ter zagovarja ona (slovenska) stranka. Torej se umeje samo ob sebi, da **od tistega dneva**, ko so se meni v ravno nasprotje postavile novine one stranke („Novice“), **ne štejem se k družabnikom one stranke.**“

Če se tedaj, Preblagorodni Gospod! že toliko časa ne štejete k družabnikom naše stranke, niti mi si ne moremo kaj, ter se od svoje plati oglašamo, da Vas tudi mi zaradi Vašega postopanja pred škotskimi vrati in Vašega političnega mišljenja v obče niti v našem deželnem niti v državnem zboru že ne štejemo k zastopnikom našega naroda, kteri se neodmehljivo trdno drži posvečene trojke: „vse za vero, cesarja in dom.“

O tem se bodete, že za dvornega svetnika povzdigneni, lahko tešili, vsaj nadajemo se, ker ste menda utegnili že doseči velik del tega, po čemer je podoba, da ste tako željno hrepneli.

Dovolite, Preblagorodni Gospod! da si mi Vaši volilci osvajamo čast, Vam to pismeno oznaniti.

V Ljubljani 14. avgusta 1869.

(Vrsté se podpisi.)

Vedrina.

Dovoljno poučen pravovernik na tenko ve meje verouku, to je naročito od cerkve izrečenim verskim stavkom, kterih ne sme puhljati niti rašiti, ki stojé kot osnovni stebri glatnega poslopja blaženstvenih resnic. In ravno v tem je cerkev udružna, neprenašajoča nikakšne premeje, nikakšnega napredka, nikakšnega popravka, nego ostane vsele ista kakor večna istina in nikoli ne popusti od tega udržja. Pametnemu in omikanemu človeku pa tudi mora znano biti, ka osoba, bodi si še više vrste ali čina cerkvenega, ni verstvo, niti vera, niti cerkev, nego navadna človeška prikazen podvržena slabostim, kakor vsi odvetki iz raja pretiranega praoče. More se toraj spodteknosti in spodrsnoti, kar se res često pripeti. Cerkevni oblastniki so tekom mnogo stoletij, bodisi vodjeni strastjo ali nevednostjo, nekoliko nasmetili in natepli čistost, snažnost, vzvišenost katoliške občine, in take smeti so se toliko prilepili jeni upravi, ka se težko da odlučiti hrapava in kvarna lupina od zdravega in čistega jedra. In ravno ta pogubni ovoj pika in dere našo narodno svetinjo, delaje nam na prepad pod izlikoj dolžne poslušnosti, obečane pokornosti in vladiskega ugleda. Slovenec tudi prostega stanu se je toliko naučil, ka zna dostojno krščanski nauk in je dober krščan, toda pod ličinoj kake hlinave ponižnosti, pokornosti ali vladiskega ugleda ne bode se nikakor več dal nemčiti, ne bode si dal jemati najdražje pozemeljske dedine, sprejemše od vrlih sprednikov tem, da jo neoskrunjeno ohrani, ter obogačeno zroči vnukom in preunukom. Slovenski narod ostane katoličan nalik davnim prededom, toda cerkev se mora čuvati, da mu ne bode več po svojih oskrbnikih in upravnikih jemala narodnosti in je žalila, kakor se je žalibog godilo počemši od Karola velikega do sedanjega hipa brez iznimke. Početek krščanjenja od nemške strani bil je poéetek sužnega in robskega jarmljenja, vsakdo toraj lahko jasno razvidi, zakaj se je slovensko plemstvo toliko branilo krščanstva, ter rekama prelivalo kri okoli Maribora, slovenje Bistrice, Konjice itd. Videlo in vedelo je namreč bridke nasledke — tuji jarem. Kdor

le pohiteh pregleda zgodovino, hipoma opazi, ka vladistva slovenskih vladikov in nikoli niso služila narodu in svojim vernikom, nego vladam in sebi, ljudstvo jim je bilo le tvarina in orodje, česar dnes več ne prenaša in ne sme prenašati njen narod, kteri se zaveda, ka je, in dela za prijetnejšo bodočnost*). Boga mi, prava cerkev rešnikov nikoli ni imela neblagega in črnega namena, nego le ljudstvo oblažiti, žesaja rešiti, teme in nevednosti osvoboditi, ter tako osrečiti in postaviti na dostojno višino vrednosti pravega človečanstva: „Sleci temna dela, a obleci svetla orožja“, uči Pavel. Omejene okolnosti pomislivši olikan Slovenec, ki iskreno in brez binavščine ljubi svoj narod, dolžen je šibati vse napake, razvade, predrznosti in krivice, ki se vršijo narodu na kvar, ter je odvracati, dohajale si odkodkoli, in sicer brezobzirno, kakor nasprotništvo z nami dela. Nikdor pa naj ne kriči, ako se napake pretepljejo, ka se cerkvi ali verstvu krivica godi, ka se napada, vsaj najzlašjo dvorano je treba včasih pomesti ter prah otepti.

Naše stalo in našega naravnega glasila črtež ne more biti in ne bode njen drug, nego li, da skrbimo za umno in zdravo omiko našega naroda na narodni podlogi, budimo v njem slovensko zavest, branimo ga zoper hudobo in krivične napade sovražniške; da učimo in navajamo narod, kako bi se mogel popeti na večo tvorno premožnost in blagostanje, tedaj tudi zadovoljstvo; da se borimo za polno svobodo človeškega duha: „Stojte v svobodi, na ktero vas je Krist osvobodil, in ne dajte se zopet vpreči v jarem sužnosti“, nasvetuje Pavel Galačanom; da se trdno držimo verstva Kristovega, toda brez zarjavelih spominkov, ktere mu je poznejša doba ovila; da se borimo zoper vsako samovoljstvo in samosilje, hoteče pod kakšimkoli obrazom tlačiti in zlorabiti naš slovenski narod, ter mu delati na pogubo. — Teh povse nravnih in umnih načel se stalno držeči ne moremo zabresti, nego srečno prijdriti v blažilno loko slavne bodočnosti.

Slovensk duhovnik.

Dopisi.

Od Drave 18. avg. [Izv. dop.] Vaš list nam donaja v 96. štev., da zrel dijak varaždinske gimnazije ni bil sprejet v mariborsko semenišče, ker mu vtegne menjkati znanje nemškega jezika. — Kaj bodete pa k temu rekli. Leta 1854 je berzobjavil neki vam znan škof zagrebaškemu kardinalu, da misli tamo na pohode doiti. — Nadškof ga veličastno sprejme, pošlje na kolodvor več kočij, ker misli da bode zraven slovenskega škofa i lepa družba njegovih korarjev; toda glej! ob določenem vlaku stopi iz voza samo nek gospod komaj z znamenjem duhovništva brez vsacega spremstva; drugi dan bode lep obed v nadbiškopovem hramu, skazovanje mestnih imenitnosti, in pohod semenišstva, in tukaj se došlemu gospodu podajo za izgled knjige, koje je duhovna mladež bila že izdala. Ali glej naš slovenski škof njih ni v stanu čitati pravilno, insam pravi: „nisem še sam izurjen v tem jeziku, vendar si hočem prizadevati, da si ga prilastim.“ Prisutni kanonici so pa godrnjali: Kaj vraga je to za slovenski škof, koji naših knjig niti čitati ne zna. — In ko je ta gospod nazaj v svojo škofijo prišel, je začel vse tiste preganjati in huditi, kteri se slovanski ponašajo, in to do denasnjega dne. — Ino kam hoče to peljati, to sam Bog vé, in mi, kteri nismo tako pijani, kakor nas ob svaki priloznosti grdi, zatorej kličemo: Stojte gospodine! dosihdob in ne dalj! ker kri ni voda, in značajnost ni na prodaj!

Iz brežkega okraja. [Iz. dp.] V ljubljanskem „Tagblattu“ od 18. t. m.: je dopis iz Brežic, ki si prizadeva dokazati da narodna stvar v našem

*) Ljubljanske „Novice“ donajajo v čislú 32. tole: „Škof Knežević je bil cel mesec v Kotru, ali nikoli se ni upal iz mesta iti na deželo; če je na večer šel po mestu, spremljalo ga je 6 policajev. Ker je nasprotoval upeljavi slovanskega jezika v kancelijah, šole in javno življenje, in je v dunajskem državnem zboru glasoval za obsejni stan na Češkem, za občno vojno dolžnost, za to, da Dalmacija ostane pri Cislajtanji itd., slovanski narod ga tako sovraži, da se ne sme med njim pokazati. Zato je opustil namenjeno vizitacijo, Kotar zapustil in se v Zadar podal. Pis.

Listek.

Pétušková ljubezen.

(Ruski spisal Ivan Sergejevič Turgenjev, poslovenil Podgoričan.)

(Dalje.)

VI.

Druga dne Pétuškov po svojej navadi zopet primuza k Vasilisi. To se vé da: vse je po starem, le Ivan ima črva v sebi; za tega delj se ne smeje več tako po gosto, večkrat pak je tudi zamišljen. Pride pa zopet nedelja; Prazkovije Ivanovna je bolna: le siloma je z bolniške postelje zlezla k obedu. Po jedi Pétuškov Vasiliso pokliče v zadnjo izbo. Vasilisa bi bila ves dopoludan imela dosti besedi, ali Ivana Afanasieva obraz je priča, da mu čudovito vro možganje, da mu kipe tako, da sam sebi ni kos.

„Sedi no le-sém, Vasilisa!“ — opomnijo, saj jaz tudi sedem precej: ti in jaz se morava pogovoriti o nečem.“

Vasilisa sede.

„Povedi mi, Vasilisa, ali znaš pisati?“ —

„Ali pisati? Ne znam ne.“

„Ali brati?“

„Tudi čitati ne znam.“

„Kdo pa ti je prebral moje pismo?“

„Učitelj.“

Pétuškov pomolči. „Ali bi rada znala brati in pisati?“

„Čemu, Ivan Afanasieč?“

„I, zakaj? Potlej bodeš lahko brala knjige.“

„Kaj pa mrgoli po vaših knjigah?“

„Same zanimljivosti; čuj! če le želiš, pa ti prinesem mičnih knjig.“

„Čemu neki? saj jih ne znam čitati!“

„Saj bodem pa jaz bral ti jih tukaj.“

„Morebiti boste pa le dolgečas prodajali s tistimi knjigami, kaj?“

„Kako neki. Na robe! To bi bil vendar greh?“

„Ali boste brali smešnice?“

„To se pokaže jutri.“

Na večer se Pétuškov vrne domu in začne brskati po knjižnih zabojih. Res najde nekoliko zvezkov „zabavne bibliotke“, nekoliko Moskovskih romanov, „zemljepis otrokom“, 1819. leta kolodar, dva lotrijska sanjača, prvi del Roslavleva, tudi Natalijo — spisal Kozlov. — Dolgo časa premislja, kaj ki izbral, naposled pa odloči Kozlov-ove basni in Bosavleva.

Druga dne se brž obleče Pétuškov, obe knjigi vtekne v žep, odide v pečnico — ali tako, kakor nalašč — vjel je priliko: sel k Vasilisi — ter začel brati jej roman.

Vasilisa, nepremekljivo sedi na svojem prostoru. Od kraja se je nekoliko posmehovala, pozneje pak se nekamo zamisli in nagne naprej. Ustna se jej razkleno, roci omahneti na koleni — Vasilisa zadremlje.

Pétuškov hitro bere — nerazumno in enoglasno.

„Vasilisa, saj menda spiš, ali ne?“

Vasilisa se vskloni, otare oči si in vzlekne se.

Pétuškov se razhudobi sam na-se in na-njo.

„Ali je kaj dolgočasno to berilo,“ — potoži Vasilisa dremotna.

„No če hočeš, čital ti bodem pa basni, ali ne?“

„Kakove?“

„I, basni . . . lepe basni.“

„Ne znam; kake so neki?“

Pétuškov brž na svitlo izvleče Kozlovove basni, vstane, gori in doli premeri izbo, stopi k Vasilisi, potlej pak jame čitati. Vasilisi glava uide nazaj, razpre roci, debelo pogleda Afanasieva in navadno vda se glasnemu smehu . . . saj še čudo, da ni poknila od samega smeha!

okraj zmirom bolj peša, in ki živahnemu napredku tukajšne ustavoljubne t. j. nemškutarske stranke himne poje. Vajeni smo sicer v „Tagblattu“ takih dopisov in vemo tudi koliko je v njih resnice in koliko laži, vendar se nam dozdeva primerno odgovoriti brežkemu dopisniku, da ne bi morda slovenski svet napačno sodil o tukajšnjih razmerah. — Prej pa ko se spustim v razgovore o djanskem zadržaji omenjenega dopisa, ne morem si kaj, da ne bi se malo obotavljal pri osebi častitega dopisnika Tagblattovega. — Kdor pozna Brežce in brežko inteligencijo, ne bode, prebravši prelepo skovane fraze „Tagblattovega“ članka — dvomil niti trenutka, da ga je spisal mož, ki bi rad potopil vse Slovence v žolču, ktereга neprestano kuha, odkar, so ga pri zadnjih volitvah v deželni zbor ovrgli, ter si izbrali moža, ki je po njegovem — se ve da le po njegovem mnenju zelo neomikan. Ta za njega toliko neprijetna dogodba je napolnila moža — ki je morda že sanjal o svetinjah in redovih, ki si jih bode pridobil kot vzvišeni parlamentarni govornik, s svetim srdom, in bladil si je svojo jezo v marsikterem strastnem članku v „Tagespostu“ opisovaje narodno gibanje slovensko s barvami, ki so bile tako mastne da na zadnje še graška „Tagesposta“, — čije želodec kader gre zoper Slovence vendar vse prebavi, ni hotela več sprejemati neslanih njegovih dopisov. Preseliti se je moral toraj mož s svojo modrostjo (?) v refugium vseh nemškutarskih grešnikov v Ljubljanski „Tagblatt“; — kajti ne zadostuje njegovej častihlepnosti filisterski krog strmečih poslušavcev — kterim po brežkih krémah vsak večer razklada svoje vednosti, ki se jih jesam še le malo poprej naučil iz Brockhousa ali iz kakega dunajskega časnika „Tagespostu“ ne mara več odkar ni v njej njegovih člankov, ampak on hoče da bi ves svet občudoval njegovo učenost, ktere prvotni vir je neki ne preveč sloveče Padovansko vseučilišče. — Ker je pa kot praktičen mož sprevidel koliko upliva imajo do občinstva fraze, začel jih je nabirati po vseh nemških časnikih, klasičnih in neklasikih, ter se jih učil na pamet. Tako ima ta mož že veličansko zbirko fraz, in iz te izbirke nam jih ponuja nekoliko v omenjenem „Tagblattovem“ dopisu. — Res je sicer, da se v brežkem okraju narodna zavest še ni izbudila, kakor bi bilo želeli, in treba je narodnjakom tukaj še dosti delati; vendar si brežki nemškutarji ne morejo nikako v svojo zaslugo šteti, da bi ji bili oni ovirali; še manje pa se morejo hvaliti, da oni širijo med ljudstvom omiko. Razom kakih treh med njimi, so vsi drugi sami bolj potrebni omike kakor nar prostejši slovenski kmetič. Vzrok da tukajšnji okraj še ni tako naroden kakor drugi je izkati v nekdanjih tukajšnjih fevdalnih razmerah. Nikjer skoraj se ni tako zlobno širil nemškutarski duh kakor pred letom 1848 iz Pišceke, Brežke in posebnost iz Biseljske grajšine. Ponemčevalo se je kolikor mogoče, in zlati sad tega ponemčevanja je zdajna narodna malomarnost. Pa motil bi se vskagdo ki bi mislil da bi bil tukajšnji kmet nemškutar; gospod „Tagblattov“ dopisnik se je pri svoji volitvi — ko je iz brežkega, kozjanskega in sevnškega okraja dobil samo 17 glasov, vse druge pa narodni kandidat lahko sam prepričal, da nije tak. Treba je le narod buditi in zbudil se bode tudi pri nas, kakor drugod. Novo osnovanega političnega društva se je kaj malo bati, da bi narodnemu delovanju škodoval. K Brežicah se je osnovalo že mnogo društev, pa vsim je odklenkalo, kajti vsak bi bil rad predsednik in odbornik a nihče prosti društenik; še neko društvo, ktereга nad meni so bili zgolj gastronomični, se po neslogi nije zdrževalo, če tudi je bilo tako društvo nar bolj primerno brežkemu značaju.

Če se gospod dopisnik hvali da v okrajnem in mestnem odboru sedé samo enakomisleči ustavoljubni možje, naj mu bode drago, nam pa se dozdeva da namen takih zborov nije da bi politiko vganjali, nego da skrbijo za duševno in materijalno korist dotičnega okraja ali mesta. Kaj pomaga da je sklenil okrajni zastop adresu zoper konkordat in za neposredne volitve v državni zbor — stvari o kterih deset in odbornikov nije razumela besedice, — če so zraven pa ceste brežkega okraja tako neizmerno slabe, da je sosedni sevnški okrajni zastop sklenil prositi deželni odbor, da naj on pomaga, da se to predrugači, in če okrajni zastop zanemarija tudi nar bolj

praktične nasvete, samo ker jih je stavil narodnjak. Kaj poma da je enake adrese sklenil tudi mestni odbor, če so zraven brežke šole, ki mogoče slabe, če se po noči po brežkem mestu zaradi preslabega tla, in svečavo lahko ubiješ, in če se še zmirom iz struge pod mestom širijo kanj sopuhi, iz struge, ki bi se dala brez prevelikih stroškov izmočviriti. In brežko mesto nije revno, ampak primerno eno najbogatejših štajerskih mest.

S takimi odbori se pač nihče ne more hvaliti, če bi bili še tako ustavoljubni in lahko se jim zakliče: Hic Rhodus, hic salta, ali pa: Sutor ne ultra crepidam. — Gotovo se Slovenci lože hvalijo s Sevnško čitavnico, ktero g. dopisnik tako zaničuje, če tudi bi se bil sam lahko prepričal, da se število udov zelo množi, in da v kljub nasprotnim napadom še zmirom na krepkih nogah stoji; samo da narodni zavodi ne ljubijo toliko vpitja in javnih pojedenj kakor možaki liberalne ere. Ker ravno o Sevnici govorim, opomniti hočem tudi, da sevnški tabor vendar nije bil morda brez vsacega vspeha kakor gospod dopisnik pravi v „Tagblattu“; sicer bi bilo jako nespametno, da so nekteri brežki nemškutarji prišedši od tabora same togote v neki brežki krčmi razsajali kakor besne zveri.

In če nam dalje g. dopisnik očita, da mora narodna stvar propasti, ker nima jedra, lahko mu odvrnem, da njegovo in njegovih privržencev delovanje nima jedra ker je proti naravi, in kar ni naravno, gotovo tudi ni jedernato. — Pa dosti za denes. G. dopisniku „Tagblattovemu“ pa še rečem, da vem še marsiktero besedico o izvrstnem njegovem liberalizmu, in da jo o pravem času tudi ne bom zamolčal.

Iz Cerknice dne 19. avg. A. S. [Izv. dop.] Kakor nam nemški „Triglav“ sporoča, se izlet ljubljanskega „Sokola“ v Cirknico ni pripustil zaradi tega, ker je to c. kr. okrajno glavarstvo v Planini odsvetovalo, in sicer zaradi splošnega mnenja v tem kraju (kakšnega?) Javno moramo povedati, da nas je to c. kr. ravnanje razžalilo! Odkar stari ljudje pametujejo, da brž ko ne od kar naš rod biva, hodilo so domačini in tujci našo čudovito jezero do današnjega časa ogledovat, odtok vode po podzemeljskih votlinah sledit in si svoje vednosti množiti, na tišče ljudi je že ogledovalo pravni most v Škocjanu, ktereга je stvarnik za veke v tako velikanski podobi tukaj postavil; ne enemu vseh teh ljudi se po tukajšnjih prebivalcih nalašč ni zgodila najmanjša krivica, ne spominjamo se, da bi se bil v takej zadevi zaradi obnašanja našega ljudstva kdo pritožil, prepričani smo tudi, da bo vsak tujec tudi za prihodni čas prijazno sprejet, in da se mu ni nobenega razžaljenja še manj pa kakega hudobnega djanja bati. Mi nikakor ne moremo razumeti, zakaj nam naš skrbni oče okrajni glavar gosp. Ogrinc ni privoščil veselja, sprejeti pod našo starodavno lipo čvrsto društvo ljubljanskega „Sokola“, kaj se je neki bati, ako prijatelj prijatelja pozdravit pride, vsi kar nas je bi si bili prizadevali, željam po celi domovini slovečega in priljubljenega društva vstreči. Prevelika skrb okrajnega glavarja ni bila na pravem mestu, naj bi si on, namesto da narodno sočutje zatirava, raji prizadeval, da bi se zaostali davki odpisali onim, kteri jih nikakor plačati ne morejo, da se jim ne bo prodala zadnja kravica ali pičla fruga še na slabej njivi rastoča; naj bi nam imenovani oče preskrbeli slovenske dopise ali razglase, mesto da se nam pod lipo zadnji čas v nemščini objavljajo, naj se nikar ne izgovarjajo, da ni mogoče v slovenščini uradovati, sicer jih bomo pri viših uradih ovadili, da k nam menda prav nalašč pošiljajo v nemščini pisana pisma, med tem ko se ravno ista reč drugam v slovenščini piše. Če skrbite za nas v takih rečeh, ktere nobene skrbi ne potrebujejo, bodite dosledni in skrbite tudi v družih zadevah za naš prid in blagor. Zapomnite si, de smo mi z davki preobloženi, da želimo pisanja v domačej besedi, vrh tega imamo pa tudi dolžnost za svojo čast skrbeti; kaj se bo po svetu neki reklo od nas, ako se sporoča, da je nevarno k nam hoditi; smo mi li kakih ubijalci ali tolovaji? Pri nas se še ni tujcu zgodila najmanjša krivica, če se domači fantiči kaj skavsajo med seboj, tako gotovo nobenemu drugemu človeku še nikdar kaj storili niso. Če se pa fantiči med seboj kaj ravsnejo, je li to vže tako ne-

Ivan Afanasić knjigo čmerno trešči na tla, Vasilisa pak se naprej in naprej smeje.

„Zakaj se smeješ, šema?“

Vasilisa se smeje še slajše.

„Le smijaj se le,“ — Pétuškov zarenči skozi zobe.

Vasilisa se z obema rokama podopré pod pazuhu in vzdahne se jej.

„Zakaj se posmehuješ, abota?“

Vasilisa ne more spregovoriti, le z rokama maha. Ivan Afanasić popade klobuk in pobegne iz pečnice. — Urno in vznemirjen beži po mestu, dokler ne pride na konec. Konci ulice nenadoma začuje kolesa. Nekdo ga zakliče po imenu: Pétuškov dvigne glavo, po strani ozre se — ter zagleda staro kočijo, v kočiji sedí k njemu obrnen Bublicin meju dvema krasoticama, hčerama gospoda Tuturova. Obé sti enako oblečeni, obé se otožno, a vendar prijazno smejati in oči žalostno poobéšati na stran. Na drugi strani je gospod Tuturov v širokem slamnatem klobuci, poleg njega pa sedí soproga v čapici. Bublicin možki sedí v kočiji, možki se razgovarja in smeje. A gospodičini? Težko bi mogel povédati, kaj pozornega motrilca oko bere v vnanjosti obéh sester. Vljudnost in pokoj, skromna veselost, otožna zaupnost svetu, in neumorna vérnost vsaka v sé in v vzvišeni namen živočega človeka na tem svetu, poslušna pozornost do mladega gosta, ki ne mara ni nadarjen z razumom takovim, kakoršnega imati sami — ti čutje in take vlastitosti dičijo obé krasotici.

Bublicin je Pétuškova zaklical le tako, da ni znal zakaj, menda iz zgolj dušne zadovoljnosti. Prijateljski in veveljudno se mu je priklonil. Tudi gospodičini se ozreti v Pétuška — ljubeznjivo tako, kakor v kakevega takovega človeka, s kterim bi se radi seznanili.

Na drobno polilevna konja stopočeta mimo Ivana Afanasića, ki iz kočije čuje blagodušen ženski sméh, ali le nekoliko trenutkov, pa mu je vse izginilo izpred oči. Dolgo časa je potlej stal na mestu tako, kakor bi bil prirastel k tlam.

„Jaz nesrečnež!“ — šepne sam k sebi. To trenutje se pred njim ustavi mlad človek — raztrgan, boječ se ozre va-nj in stegne roko: „Ponižno prosim, čestiti gospod —“

Pétuškov segne po groš v žep. „Ná, ubožec“, — dejal je in vrnil se zopet v pečnico. Na pragu Vasilisine izbe se vstavi Ivan Afanasić. „Da te no!“ — oméni sam sebi, „s kom sem znan!“ — in gledi na gleda — Bublicin mu je pred očmi.

Vasilisa mu sede za hrbet in neskrbno šiva „pječec“, kajti njena obleka je navadna in obnošena, razpletena pa je kmalu tako, kmalu tako — mlada krasotica.

V izbi je neznansko velika posoda — polna perija in smeti; po stelah čilo komarajo veliki kuhinjski grilji; na stari omari poleg ubite steklenice pa je star ženski čížem. . . Na tleh še počiva Kozlova knjiga.

Pétuškov stresne z glavo, dene roke na hrbet in odide: razžaljen je. Domá Onizim zapové, naj ga obleče. Onizim poišče suknjo. Pétuškov bi Onizima rad zamotal v razgovor, ali sluga le molčí. Pétuškov ne more vzdržati: „Zakaj ne povprašaj, kamo pojdem?“

„Zakaj ne povpr . . . in kaj pa mi je do tega, kamo pojedete!“

„Kako? kaj? Morebiti utegne kdo priti — ter povprašati, kde je Ivan Afanasić, ti pak bi mu lahko odgovoril: Ivan Afanasić, je šel tija in tija.“

Onizim se obrne na stran in jame krtačiti suknjo.

„Bogme, Onizim, ti si prezagoveden človek!“

Onizim ščukasto pogleda svojega gos,oda.

„Zmérom si takov, zmérom.“

Onizim se nasmehne: „Čemu bi vas povprašal, kamo hodite? Sâj sam vém: k pekarici!“

„Pogledi ga no! Ne idem ne; k njej že ne bodem hodil več.“

Onizim se posmehne, in na stran vrže krtačo.

Pétuškov čaka slugine pohvale, toda Onizim molčí.

varno, a bi sem kako društvo priti ne smelo, povedite nam skrbni oče kako tako elik trg ali vas kakor je Cerknica, v katerem se nikdar ni bilo fantovske azprtije?

Mi moramo tedaj v rešenje naše časti protestirati zoper to, da bi no za kaljenje javnega miru in reda nevarno, ako bi društvo „Sokola“ napravilo k nam izlet; mi smo iskreni domo- in rodoljubi in bi si na vse krip-lje prizadevali, da bi bili „Sokolci“ pri nas spodobno sprejeti in postreženi. tisti dan bi bila mati Slava se svojimi zvestimi sinovi gotovo zadovolj-na in bi se takega dne še mnogokrat spominjala. Mi naznanjamo tedaj celemu svetu, posebno društvu „Sokola“, da mi s tužnim srcem obžalujemo, da nam ni bilo dano, se skupaj radovati. Če nam ni bilo dano Vas tukaj osebno pozdraviti, Vam pa vsaj po tej poti enoglasno našo bratovsko ljube-zen naznanjamo in zakličemo „Na zdravje Sokol!“

Eden v imenu družih Cerkljanov.

Iz Dunaja 19. avg. [Izv. dop.] Borska, ta vremenski prerok miru in vojske, je te dni oplášena. Oplášil jo je Bismarkov namestnik Thile in posebno „rešitelj“ Beust. Ta dva diplomata se zdaj lasata zavoljo tega vprašanja: ali sta prijatelja ali ne, ali je Avstrija skušala roko ponuditi Pru-ski ali ne. To je gotovo smešno malostna stvar, vendar pa si vladi dopisu-jeti dolge note, in drug drugega hočete v žakelj zmašiti. „Wanderer“ ime-nuje to dobro „diplomatische katzbalgerei“, vendar se vidi, da so vsi neod-visni listi malo v strahú, ker skušnja je vselej učila, da iz malih preprirov vzraste veliki, da se naprvo preliva le črna tinta, potem pa pride in določi rudeča kri, za peresom — bajonet. Prusovski in avstrijsko-nemški vladni ča-sopisi se srdito prepirajo že skoro dve leti. Vidi se, kako oboji prav za lasé privlečejo kako majhno navskrižnost in si potem zobé kažejo. To je jasno, da mora biti tacemu postopanju globoči vzrok — sovraštvo. In nimajo na-pak misli, kateri se boje, da bode to sovraštvo rastlo in da pride naposled, kar po tacem ravnanju mora, novo leto 1866. in nova Sadova. Ali pa so av-strijski posebni nemški narodi za novo nepotrebno prelivanje krvi, zato se ne vpraša. Ali so razmere v notrajnosti otovrej, da se more na poslednj izid tega ravsa misliti, to bi bilo tudi važno vprašanje. — Čuti je, da je na Beusta nevoljno vse. Pričakovati ima ostrih interpelacij v obeh delegacijah in prav lahko se mu ne bo zagovarjati, ker je iz njegovega priobčenega pisma pruski vladi jasno, da je mrženja on sam kriv. — Ker je Napoleon ob godu svojega velicega strijca pomilostil vse politične pregrešnike, vprašuje se pri nas: kaj pa „liberalna Avstrija“? Koliko imamo pri nas političnih „pregrešnikov“, pa nič amnestije. Res lepo. Napoleon, ki prisega lomi, ki svobodo gazi, samovoljec na Reni, postal je liberalnejši nego Giska, Herbst itd. vsi možje, ktere je liberalstvo in „ljudsko zaupanje“ posadilo na mesta, kjer sedé. Čuden je svet in njegovi ljudje!

Politični razgled.

Zanimljivo sejo je imela zopet delegacija državnega zbora. Po-svetovalo se se dalje o proračunu ministerstva za vojsko. Vlada zahteva samo za penzije oficirjev nad 10 milijonov. Penzioniranih oficirjev je nad 13.000, torej ena cela vojska! Odbor delegacije je nekaj malega od vladne tirjatve odbil, dovolil pa je vendar 10.742.000 gld. s tem pristavkom, da mora vlada in vojno ministerstvo do prihodnjega leta na tanko sestaviti osnovo, kako se bodo penzije vredile, da bode menj treba, in da bodo samo tisti vojniki dobivali penzijo, ki so je zares vredni. Ta na-svet s pristavki vred je obveljal. Nekteri govorniki, kakor Rechbauer so od-ločno odkrili slabo gospodarjenje vladino, da je mnogo oficirjev, ki ne zaslu-žijo, da se žive iz davkov. Wickeburg je djal: mnogo penzionistov je, pri kterih človek ne vé, kako in s ktero pravico so prišli do penzije. Dostikrat se je penzioniralo samo zato, da se je kteremu družemu varvancu kacega vi-šega gospoda prostor naredil.

„Saj ni nič do tega“, — Pétuškov zopet résno oméni, „saj to ne pristuje meni. No, povédi, kaj méniš ti?“

„I kaj bi neki ménil, počenjaite, kar hočete.“ Pétuškov obleče suknjo. „Ne veruje mi ta pokveka“, — oméni sam sebi.

Pétuškov odide z doma, a ne ide k nikomur. Sprehaja se po ulicah in ogleduje večerno solnce; ob devetih je še le prišel domú.

Posmehuje se in neprehoma skomizga z ramama, kakor bi se čudil svojej abotnosti.

„Kako mogočen je trden sklep“, misli na tihoma.

Drugega dne vstane dosti kesno. Noči ni kaj prijetno preživel. Do večera je bil domú; strašno mu je bil dolgčas. Prebral je vse svoje knjige; na glas je pohvalil eno zanimljivih novél v „Zabavnej biblioteki“. Leže spat, predno je zaspal, Onizim ukaže, naj mu dađe lulo. Onizim mu prinese staro lulo; Pétuškov jame kaditi, ali lula gréi tako kakor pès, ki si ga razdražil.

„Kaka lula je to!“ zareží Ivan Afanasíč. „Kdè je moja črešnjeva cév?“

„V pečnici“, — Onizim mirno oponese.

Pétuškov osorno pomežkuje z očmi.

„Ali naj idem po njo?“

„Ne, ni treba, nikar ne — ne idi, čuj!“

„Saj čujem.“

Noč minola — kakor že. Zjutraj Onizim po stari navadi Pétuškovu prinese bel mehék rogljiček na okrožniku — modro ocvetličanem. Ivan Afa-nasič pošklí vá-nj in popraša Onizima. „Ali si bil v pečnici?“

„Kdo pak bi bil tjekaje šel drug, če ne jaz?“

„Aj!“

Pétuškov se globoko zamisli. — „Povedi mi, ali si videl koga tam-kje?“

(Dalje, prih.)

Zopet je več državnih poslancev odločenih dobiti križe in re-dove na prsi. Tako bode res naša ustavnost podobna francoski, kajti ti možje bodo dobili križe ne za zasluge za blagor ljudstva, temuž za vlado.

V tem hipu je vprašanje zarad uprave v vojniški granici naj-važnejša stvar notranje politike. Zastoj graničarji kličejo, naj se ne sklepa o njih brez njih. Magjari silijo in Magjari so vsegamogočni. Že v zadnjič smo poročali, da je skleneno tri regimente razpustiti. In celo vprašanje o gra-nici, ki je sovražnika magjaronstva in torej Magjaron trn v peti, bode se rešila koscema: enkrat malo, drugič malo se bode odtrgalo za ljubo ma-gjaronstvu vojniška granica. Cela rešitev graničnega vprašanja je taka, da v 8 letih ne bo že granice.

Srbska omladina letos svojega shoda ne bode imela v črno-gorskem Cetinji, kakor je bilo poročano v prvič in kakor je odbor nameraval, temuž zaradi raznih težav v Veliki Kikindi v Banatu.

Izmed česko-nemških poslancev se je svoji časti odpovedal kot plitev zgodovinar in sovražnik česko-slovanskega naroda znani Höfler. Bil je „ustavoveren“ vselej vladen, dasiravno se je skušal loviti tudi okrog škofov in višega duhovenstva.

Iz Varšave poročajo česke novine, da med rusko-poljskim nižim duhovstvom gre od rok do rok peticija za odpravljenje celibata. Ruska vlada bajé k temu molči in se ne vtiče v razširjavo.

Francoski senat je imel sejo, pri kateri so bili nazoči ministri in se je po triurnem posvetovanji sklenilo in zedinilo o vseh točkah liberal-neje presnove ustave.

Iz Pariza poročajo o sijajnostih, s kterimi se je obhajal stoletni rojstni dan Napoleona I. Pomiloščenih in iz zapore puščenih političnih pre-stopnikov je bilo samo v Parizu 153.

Tudi na Angleškem, kjer vendar precej več svobode cveté nego marsikje drugje, vidimo da se prikazuje političen duh, ki veje denašnji vek črez vso Evropo, tam enake življe edini, tam centralizovanje neenacih razve-zuje. Ne samo, da se po Irskem fenianska agitacija širi, tudi na Škotskem se je začelo agitirati na to, da Škotska dobi posebnega državnega ministra.

Da si je iz Španije že večkrat poročalo se, da so uporne čete zginile in je karlistično gibanje zadušeno, čuje se vedno še, da se tam pa tam kaka četa prikaže. V Manhi je boje 50 jezdcev 150 pešcev, ki vlado nadlegujejo. — Vlada sumi da imajo ti uporniki zaslombo od Francoske. Tako si zna Napoleonova vlada nakopati tudi onkraj pirenejskih gorá. Don Karlos, kateri hlepi prazen kraljevski stol na Španjskem zasesti, pravijo da je prišel v središče dežele in v Madridu pri prijateljskem kupcu čaka skrit, ke-daj se bo narod vzdignil za njega.

Razne stvari.

* (Narodna veselica.) 5. septembra ob 4. uri popoldne bodo napravili slovenski rodoljubi, posebno vrli dijaki, na Črni ali ptujski gori ve-liko narodno veselico — „besedo“, z glediščno igro, petjem, deklanovanjem itd. Posestnik in mesar g. Jagodič na Črni gori je že prepustil odboru prav pripraven prostor. Ako pomislimo, kako neobdelano je narodno polje še v teh krajih, moramo le z največim veseljem pozdravljati to srečno misel in želeti, da bi se obnesla, kakor želé domoljubna srca osnovalnega odbora in ž njimi vsacega poštenega Slovenca.

* (Nove sorte petarda) je počila v Črešnjevcu blizu Maribora in sicer lavantinskemu škofu g. Stepišniku na čast. Ko je namreč po birmi na zadnje v cerkev šel, padel je z viška in raztreščil se tikom za njegovimi petami velik, star — pisker. Ko bi bil le nekoliko col bolj na spredaj padel bila bi nesreča. Kdó in zakaj je to surovost storil, ni znano.

* (La ž.) „Marb. Ztg.“ prinaša neumno notico, da smo mi nasprot-niki celjskega kloštrovanja raztrosili vest, ka je bil yinski trgovec Wretzl preoblečen doktor in je za svoje vspehe 20 gld. dobil. Če se že „M. Z.“ hoče kaj zmisлити, naj se vsaj kaj tacega, da bo mogel kdo verjeti. To je prenerodno.

* (Slovaška „matica“) v sv. Martinu na Ogerskem si je kakor naša slovenska, kupila lasten dom za 21.000, kateri se pa ne bodo vsi vzeli iz kapitala, temuž se bode v 8 letih skušalo s podpisovanjem od rodoljubov dobiti kolikor mogoče. Že zdaj je podpisanih 4000 gld. Glavnica te matice znaša 62.000 gld.

* („Kranjska obrtnijska družba“) se imenuje družba na akcije, katero so ustanovili Coizovi dediči, vred z gg. Lukman, Zevnik, Holcer in A. Dreó v Ljubljani in ktere statute je ministerstvo potrdilo.

* (Husovo praznovanje.) Bere se, da je odbor, ki napravlja veliko narodno praznovanje spominu Husa na čast, posebej povabil Garibaldija in Mazzinija na vdeležbo.

* (Riegerova brošura.) Nemški listi so bili raznesli novost, da je Rieger brošuro spisal, ki bo v 3 jezicah izšla, to in ono v sebi imela. Celi članki so se o tem pisali. Celo Ljubljanski „Tagblatt“ se je bil zate-pel v jato večih plačanih, in je tudi na vago ponujal svojo sodbo o Čehih. Prav za prav ni bila njegova temuž sè škarjicami odstrižena iz bog ve kte-rega časopisa. Vendar ga to ni zadrževalo, da se je podoben ribniški žabi silil in pravil, kolikokrat je slepe Čehé že pameti učil. — A vsi članki o Riegerovi brošuri so bili brez podloge, ker, po českih listih, Rieger nikake brošure ne piše.

Dunajska borza od 20. avgusta.

Enotni drž. dolg v bankovcih 63 fl. — kr.	Kreditne akcije 301 fl. 80 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. — fl. —	London 125 fl. 90 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 72 fl. — kr.	Srebro 121 fl. 25 kr.
1860 drž. posojilo 101 fl. 50 kr.	Cekini 5 fl. 93 kr.
Akcije narod. banke 772 fl. — kr.	